

Poštovani članovi Komisije za žalbe

Poštovana gospođo Novaković

Ja sam sestra tragično nastradalog 8. aprila Gorana Ilića iz sela Knežica kod Niša. Obraćam vam se ne da bi opravdala ili podržala to što je moj brat uradio, već da javnost sazna da u vašim izveštavanjima o toj tragediji nije bilo istine i o "Kodeksu novinara Srbija" koji nisu bili poštovani u ovom slučaju.

- istinitost izveštavanja
- odgovornost novinara
- novinarska pažnja
- odnos prema izvorima informacija
- poštovanje privatnosti
- zaštita privatnosti
- zloupotreba neznanja
- nasilni sadržaji

Obraćam vam se povodom teksta u listu „Kurir“ od 10.04.2016. pod naslovom "Ubio komšinicu pa se spalio: Oteo sam pušku, hteo je sve da nas pobije!" Tog 10. aprila, a i kasnije pojedini mediji, koristeći našu tragediju, a zarad senzacionalizma i u trci za što većim tiražom mom pokojnom bratu su pripisivali najteže i najgore moguće epitete. Ja sam žena srednjeg obrazovanja, a vi ste školovani, pametni i umni ljudi pa mi recite: "Da li je bilo profesionalizma i etičkih normi kod vašeg kolege dopisnika iz Niša, koji je izveštavao o ovoj tragediji?". Izveštavali su blagovremeno, moja zamerka i pitanje je: "Da li su informacije bile potpune i istinite i da li je javnost saznala pravu istinu? Nije zato što su se slepo držali druge strane i slepo im verovali, oni su njih iskoristili da bi bezočnim, bestidnim i besramnim lažima ocrnili mog brata, jer je jednom od njih bilo u interesu da se ne sazna "prava istina" koja je javna tajna u selu. Dali su sebi za pravo da ne poštuju privatnost i identitet mog brata, pa su umesto inicijala napisali njegovo puno ime i prezime, pa i njegov bračni status koji nema nikakve veze sa ovom tragedijom. Zamerka na tekst i podnaslove je da su i moja deca pomenuta. Podnaslov "Poslednje reči ubice dođite u selo da me sahranite", poručio Ilić sestricima, a potom pucao u sebe i bacio se u plamen u svojoj kolibi. Ova informacija se kosi sa logikom zdravog razuma da se neko ubije, pa da se baci u plamen. Na kraju teksta pretpostavka, da se ubio pa podmetnuo požar, da li uopšte ovde ima logike i zdravog razuma. Na početku teksta je ušao u zapaljenu brvnaru i pucao sebi u glavu iz puške. Da li je dotični bio očevidac, pa zna sve ove detalje ili samo nagađa. Zamerka na tekst i podnaslov "Maltretirao oca", gde je moj otac pomenut punim imenom i prezimenom, u kontekstu rekla-kazala ili su ovu informaciju dobili od nadležnih istražnih organa ili za njih važi ona stara "kadija te tuži, kadija ti sudi". Zamerka na tekst i podnaslov "Neuzvrćena ljubav,

Goran bio zaljubljen u Milicu?” Pitam se samo, kao što se i dotični gospodin novinar pita, otkud mu ideja da mog brata dovede u vezu sa devojkom i možda ovo, možda ono, možda je on više znao o ljubavnom životu mog brata, moraću da ga pitam. Dalje u tekstu dotična je izjavila da joj je žao što ga nije upucala, trebala je sebe da upuca, zato što je i ona podjednako odgovorna za ovu tragediju. Dalje u tekstu dotična je besramno i bestidno lagala da je moj brat bio pijan, što je njoj bilo u interesu da se ne sazna prava istina. Otišli su toliko daleko u svom izveštavanju da su mom pokojnom bratu pripisali epitet “Pomahnitao”. Da je moj pokojni brat bio takav kakvim ste ga vi iz pojedinih medija opisivali: Da li bi mu skoro celo selo došlo na sahranu? Gospoda novinari daju sebi za pravo da samovoljno i po svom nahođenju nekom pripisuju epitete, a da pritom ne razmišljaju o osećanjima nas neposredno pogođenih osoba tom tragedijom.

Za sve vas, vaše kolege novinare i celokupnu neobaveštenu javnost

Istina je: da moj brat, niti je bio pijan, sumanut, pomahnitao i monstrum, već prebijen od strane bračnog para u njihovom dvorištu neposredno pre tragedije. Postoje i svedoci koji su čuli njegovo dozivanje: “upomoć upomoć, ubiše me”. Tokom prebijanja mog brata i međusobno su se povređivali, udarali su ga čak i lopatom. Znali su da ima problem sa kičmom i da ne može da im pruži veći otpor, a kad se izvukao rekao im je “e sad će vidite”. Znali su da su ga teže povredili, znali su i da je otišao po oružje, zato se dotični par sakrio u kuću, a na dvorištu su ostale devojka i baba. Komšinica je sreća mog brata, videla da nosi pušku, rekla mu dobro veče, on je otpozdravio, kad je stigla do ulaznih vrata čula je njegovo dozivanje: “izađi devojko” ne mislivši na devojku koja je već u dvorištu, već na njenu majku koja se sakrila u kući zajedno s mužem i koja je podjednako odgovorna za tragediju koja se desila. Posle prebijanja u nastavku besa i u tako afektivnom stanju on je uradio to što nije trebalo da uradi. Da nije bilo požara, sigurno bi bilo eshumacije i obdukcije.

Dušica Kostić